

VIITORUL ROL

ȘTEFAN RADOF

La numai un an după absolvirea I.A.T.C., Ștefan Radof — actor din remarcabila „promoție '64“ — a intrat, prin concurs, în colectivul Teatrului „C. I. Nottara“. S-a făcut foarte curînd apreciat de publicul bucu-reștean datorită timbrului aparte al vocii sale, cu inflexiuni neașteptate, artei compoziționale, valențelor sale deschise interpretărilor tragicomice. Din șirul rolurilor sale, spicuim : Cristofor Columb (*Viziuni flamande*) și Follial (*Escorial*) de Michel de Ghelдерode — spectacol cu o carieră scenică ieșită din comun, incununată de prestigioase turnee internaționale ; Bolsințov și dr. Spighelski (*O lună la țară* de Turgheniev) ; Gluto (*Fintina Blanduziei* de Alecsandri) ; Omul (*Paradisul* de Horia Lovinescu) ; Polonius (*Hamlet* de Shakespeare) ; Andrei Susliakov (*Patru lacrimi* de Viktor Rozov) ; trei personaje în spectacolul-coupé *Trei întâlniri* de Aurel Storin, Ion Bădărău și Brian Friel. Spectatorii s-au obișnuit să-l vadă apărînd și în cadrul teatrului la televiziune ; memoria lor îl reține în Galy Gay din piesa *Un om = un om* de Bertolt Brecht, Mengo (*Fintina turmelor* de Lope de Vega), Dr. Leșcik (*Cei din urmă* de Maxim Gorki), Manole

(*Puterea și Adevărul* de Titus Popovici), Bătrînul ilegalist (*Să nu uităm* de Val. Munteanu), Epihodov (*Livada cu vișini* de Cehov), Dr. Savu (*Caruselul* de Al. Voitin).

Actor-poet, Ștefan Radof este autorul volumului de versuri *Casca de foc*, editat de „Cartea Românească“, unde are în pregătire și un al doilea volum.

Acum își studiază rolul lui Monahov Marviki Osipovici, din drama lui Maxim Gorki, *Barbarii*.

„Am, în acest rol, 40 de ani ; sînt inspector financiar ; căsătorit cu Nadejda Polikarpovna, o femeie dintre cele mai fermecătoare. Mi-am însușit starea lui civilă, dar sînt încă bombardat de regizor cu nenumărate trimiteri către lumea gorkiiană. Orice regizor care se respectă își pune o anumită amprentă personală pe spectacolul pe care-l montează ; dar Alexa, parcă mai mult decît alții, îți dă senzația că e primul descoperitor al textului și că de la el începe totul.

O lectură obișnuită a «scenelor dintr-un oraș de provincie» — cum își subintitulează Gorki piesa — ar putea duce la concluzia că Monahov se cere prezentat caricatural. Scriitorul, însă, și-a descris lumea cu un realism aproape naturalist ; a decupat, în scenele lui, adevărate — cum se zice — «felii de viață». De aceea, regizorul ține să facă din Monahov un prototip al «aspirațiilor» derutate ale lumii de provincie. Căci Monahov cumulează, din punct de vedere social, toate aceste aspirații, reprezentînd acea lume ajunsă într-o stare de inerție, incapabilă să avanseze, dar și refuzînd retragerea.

Ființă inteligentă, Monahov cultivă o filozofie proprie, chiar dacă, în aparență, comportările sale contrazic bunul-simț comun. Teoriile care stau la baza actelor sale sînt, într-un fel, idei duse pînă la ultimele consecințe logice, acolo unde se transformă în contrariul lor. Astfel, el consideră că, în contextul social în care îi e dat să trăiască, valoarea morală se afirmă prin umilința acceptată. Orice gest omenesc, crede el, presupune o *deschidere maximă* ; dar, în *Barbarii*, oamenii nu au această capacitate ; ei mor fără să fi existat, se nasc, de fapt, gata morți.

Styles din *Sizwe Bansi a murit* a însemnat pentru mine o ocazie de a aborda un gen deosebit de teatru ; Monahov, în schimb, mi se pare un examen de maturitate profesională. Lucrez cu regizorul Alexa Visarion ; este o experiență cu totul aparte ; el își arde personajele pe rug, apoi ne pune pe noi să stingem rugul“.